

USTAWA
z dnia 21 maja 1999 r.

o broni i amunicji

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 1999 r. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298, z 2002 r. Nr 74, poz. 676.

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa zasady wydawania i cofania pozwoleń na broń, nabywania, przechowywania, zbywania i deponowania broni i amunicji, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji, jak również zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców oraz zasady funkcjonowania strzelnic.

Art. 2.

Poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione.

Art. 3.

Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy,
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych,
- 3) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych, a także obrotu nimi na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 4.

1. Ilekroć w ustawie jest mowa o broni, należy przez to rozumieć:

- 1) broń palną, w tym broń bojową, myśliwską, sportową, gazową, alarmową i sygnałową,
- 2) broń pneumatyczną,
- 3) miotacze gazu obezwładniającego,
- 4) narzędzia i urządzenia, których używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu:
 - a) broń białą w postaci:
 - ostrzy ukrytych w przedmiotach niemających wyglądu broni,
 - kastetów i nunczaków,
 - pałek posiadających zakończenie z ciężkiego i twardego materiału lub zawierających wkładki z takiego materiału,
 - pałek wykonanych z drewna lub innego ciężkiego i twardego materiału, imitujących kij bejsbolowy,
 - b) broń cięciwową w postaci kusz,
 - c) przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej.

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o amunicji, należy przez to rozumieć amunicję do broni palnej.

3. W rozumieniu ustawy amunicją są naboje scalone i naboje ślepe przeznaczone do strzelania z broni palnej.

Art. 5.

1. Gotowe lub obrobione istotne części broni lub amunicji uważa się za broń lub amunicję.

2. Istotnymi częściami broni palnej i pneumatycznej są: szkielet broni, baskila, lufa, zamek i komora zamkowa.

3. Istotnymi częściami amunicji są: pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego.

Art. 6.

1. Zabronione jest dokonywanie przeróbek broni zmieniających jej rodzaj, kaliber lub przeznaczenie, a w szczególności przerabianie broni przystosowanej wyłącznie do amunicji wypełnionej chemicznymi środkami obezwładniającymi lub do amunicji ślepej, dostosowujące ją do wystrzelenia pocisku z lufy albo z elementu zastępującego lufę w wyniku działania sprężonych gazów powstających na skutek spalania materiału miotającego.

2. Przeróbki broni, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 7.

W rozumieniu ustawy bronią palną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo z elementu zastępującego lufę, a przez to do rażenia celów na odległość.

Art. 8.

W rozumieniu ustawy bronią pneumatyczną jest niebezpieczne dla życia lub zdrowia urządzenie, które w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolne do wystrzelenia pocisku z lufy gwintowanej albo z elementu ją zastępującego, a przez to do rażenia celów na odległość.

Rozdział 2

Zasady i warunki wydawania i cofania pozwoleń na broń oraz dysponowania bronią i amunicją

Art. 9.

1. Broń palną i amunicję do tej broni można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta wojewódzkiego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych - na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwy organ wojskowy.
2. Broń pneumatyczną, miotacze gazu obezwładniającego oraz narzędzia i urządzenia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 4, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych - na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwy organ wojskowy.
3. Ilekroć w dalszych przepisach ustawy jest mowa o właściwych organach Policji, należy przez to rozumieć organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń.
4. Pozwolenie na broń jest wydawane na czas nieokreślony.
5. Pozwolenie na broń palną bojową wydane w celach, o których mowa w art. 10 ust. 3 pkt 1, stanowi jednocześnie pozwolenie na broń gazową i alarmową.

Art. 10.

1. Właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli okoliczności, na które powołuje się osoba ubiegająca się o pozwolenie, uzasadniają jego wydanie.
2. Pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, nie może być wydane na broń szczególnie niebezpieczną.
3. Pozwolenie na broń może być wydane w szczególności w następujących celach:
 - 1) ochrony osobistej lub ochrony bezpieczeństwa innych osób oraz mienia,

- 2) łowieckich,
 - 3) sportowych,
 - 4) kolekcjonerskich,
 - 5) pamiątkowych,
 - 6) szkoleniowych.
4. Właściwy organ Policji może, w pozwoleniu na broń, ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni.
 5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje broni i amunicji szczególnie niebezpiecznych oraz rodzaje broni odpowiadającej celom, o których mowa w ust. 3.

Art. 11.

Pozwolenia na broń nie wymaga się w przypadku:

- 1) posiadania broni palnej wytworzonej przed rokiem 1850,
- 2) gromadzenia broni w zbiorach muzealnych na podstawie odrębnych przepisów,
- 3) dysponowania bronią przez przedsiębiorców dokonujących obrotu bronią i amunicją na podstawie koncesji lub świadczących usługi rusznikarskie na podstawie odrębnych przepisów, o ile jest to związane bezpośrednio z prowadzeniem działalności gospodarczej,
- 4) używania broni w celach sportowych, szkoleniowych lub rekreacyjnych na strzelnicy działającej na podstawie zezwolenia właściwego organu,
- 5) posiadania broni alarmowej o kalibrze do 6 mm,
- 6) posiadania ręcznych miotaczy gazu obezwładniającego,
- 7) posiadania przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie nie przekraczającej 10 mA i energii nie przekraczającej 300 mJ.

Art. 12.

1. Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej.
2. W pozwoleniu określa się:
 - 1) cel, w jakim zostało wydane,
 - 2) rodzaj broni,
 - 3) liczbę egzemplarzy broni.
3. Wraz z pozwoleniem wydaje się zaświadczenie uprawniające do nabycia, w terminie trzech miesięcy od daty wydania zaświadczenia, określonego w pozwoleniu rodzaju broni i amunicji do tej broni oraz określonej w pozwoleniu liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją.
4. Jeżeli broń nie została nabyta w terminie, o którym mowa w ust. 3, na żądanie zainteresowanej osoby wydaje się kolejne zaświadczenie.

Art. 13.

1. Nabywca broni jest zobowiązany ją zarejestrować w ciągu 5 dni; obowiązek rejestracji nie dotyczy broni, o której mowa w art. 11 pkt 1-3 i pkt 5-7.
2. Rejestracji dokonuje właściwy organ Policji na podstawie dowodu nabycia broni.
3. Fakt posiadania zarejestrowanej broni potwierdza się w legitymacji posiadacza broni.

Art. 14.

Amunicję można nabywać na podstawie legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni, wyłącznie do tej broni, która jest określona w legitymacji lub w świadectwie broni.

Art. 15.

1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobom:
 - 1) nie mającym ukończonych 21 lat,
 - 2) z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. Nr 111, poz. 535, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 113, poz. 731, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i z 1999 r. Nr 11, poz. 95), lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej,
 - 3) wykazującym istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego,
 - 4) uzależnionym od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych,
 - 5) nieposiadającym miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 6) co do których istnieje uzasadniona obawa, że mogą użyć broni w celach sprzecznych z interesem bezpieczeństwa lub porządku publicznego, w szczególności skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej albo wobec których toczy się postępowanie karne o popełnienie takiego przestępstwa.
2. Na wniosek szkoły, organizacji sportowej i stowarzyszenia obronnego pozwolenie może być wydane osobie mającej ukończone 18 lat, jednakże tylko na broń służącą do celów sportowych.
3. Osoba, która występuje z podaniem o wydanie pozwolenia na broń, przedstawia właściwemu organowi Policji orzeczenia lekarskie i psychologiczne wydane przez upoważnionych lekarza i psychologa, stwierdzające, że nie należy ona do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-4, i potwierdzające, że może ona dysponować bronią.
4. Osoba posiadająca pozwolenie na broń jest obowiązana raz na 5 lat przedstawić właściwemu organowi Policji aktualne orzeczenia lekarskie i psychologiczne, o których mowa w ust. 3. W przypadku wydania negatywnego orzeczenia lekarz lub psycholog zobowiązany jest zawiadomić o tym właściwy organ Policji.

5. W przypadku ujawnienia okoliczności dostatecznie uzasadniających podejrzenie, iż osoba posiadająca pozwolenie na broń należy do osób wymienionych w ust. 1 pkt 2-4, właściwy organ Policji może zobowiązać tę osobę do niezwłocznego poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia orzeczeń, o których mowa w ust.3.
6. Przepisy ust. 3 i 4 nie dotyczą funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Służby Więziennej oraz funkcjonariuszy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów posiadają przydzieloną im broń służbową.
7. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres badań lekarskich i psychologicznych, którym jest obowiązana poddać się osoba, o której mowa w ust. 3 i 4,
 - 2) lekarzy i psychologów upoważnionych do przeprowadzania badań oraz wydawania orzeczeń, o których mowa w ust. 3 i 4,
 - 3) warunki i tryb:
 - a) odwoływania się od orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - b) uzyskiwania i utraty uprawnień przez lekarzy i psychologów do przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych,
 - c) kontroli wykonywania i dokumentowania badań lekarskich i psychologicznych oraz wydawanych orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - 4) dodatkowe kwalifikacje lekarzy i psychologów przeprowadzających badania lekarskie i psychologiczne,
 - 5) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami lekarskimi i psychologicznymi oraz wzory stosowanych dokumentów,
 - 6) maksymalne stawki opłat za badania lekarskie i psychologiczne.
8. Koszty związane z wydaniem orzeczeń, o których mowa w ust. 3-5, ponosi osoba poddana badaniu.
9. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanów chorobowych i jednostek zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń.

Art. 16.

1. Osoba, która występuje z podaniem o wydanie pozwolenia na broń, jest obowiązana zdać egzamin przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się tą bronią.
2. Od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Więziennej, funkcjonariusze lub pracownicy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych

Rzeczypospolitej Polskiej, członkowie Polskiego Związku Łowieckiego - w zakresie broni myśliwskiej, oraz członkowie Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadający licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego - w zakresie broni sportowej, jeżeli zdali taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przeprowadzania i zakres przedmiotowy egzaminu, skład komisji egzaminacyjnej oraz stawki odpłatności za egzamin. Egzamin powinien składać się z części teoretycznej, dotyczącej znajomości przepisów w zakresie zgodnego z prawem posiadania i używania danej broni, oraz z części praktycznej, dotyczącej umiejętności posługiwania się tą bronią, a stawki odpłatności za egzamin powinny być zróżnicowane w zależności od celu, w jakim ma być wydane pozwolenie na broń.

Art. 17.

1. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła:
 - 1) warunki określone w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 4,
 - 2) obowiązek rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1,
 - 3) obowiązek zawiadomienia Policji o utracie broni, o którym mowa w art. 25,
 - 4) obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca zamieszkania, o którym mowa w art. 26,
 - 5) zasady przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji oraz ich noszenia, o których mowa w art. 32.
2. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, której cofnięto pozwolenie na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4.

Art. 18.

1. Właściwy organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której pozwolenie takie wydano:
 - 1) nie przestrzega warunków określonych w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 4,
 - 2) należy do osób, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 2-6,
 - 3) naruszyła obowiązek zawiadomienia Policji o utracie broni, o którym mowa w art. 25,
 - 4) znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub substancji psychotropowych albo podobnie działającego środka, nosi broń przy sobie.
2. Właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na broń, jeżeli ustały okoliczności faktyczne, które stanowiły podstawę do jego wydania.
3. Właściwy organ Policji może cofnąć pozwolenie na broń w przypadku naruszenia przez osobę posiadającą pozwolenie:

- 1) obowiązku rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1,
- 2) obowiązku poddania się badaniom lekarskim i psychologicznym i przedstawienia orzeczeń lekarskiego i psychologicznego, o których mowa w art. 15 ust. 3-5,
- 3) obowiązku zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca zamieszkania, o którym mowa w art. 26,
- 4) zasad przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, o których mowa w art. 32,
- 5) wymogu uzyskania zgody na wywóz broni i amunicji za granicę, o którym mowa w art. 38,
- 6) zasady, o której mowa w art. 45,
- 7) zakazu użyczenia broni osobie nieuprawnionej.

Art. 19.

1. W przypadku gdy ujawnione zostaną okoliczności, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 oraz ust. 3, a zwłoka zagrażałaby bezpieczeństwu publicznemu, Policja może przejąć, za pokwitowaniem, broń i amunicję do depozytu oraz odebrać dokumenty potwierdzające legalność posiadania broni.
2. Broń oraz dokumenty, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie przekazuje się organowi właściwemu do wydania pozwolenia na broń.
3. Uprawnienia i obowiązki, o których mowa w ust. 1 i 2, realizuje także Straż Graniczna na obszarze przejścia granicznego i w strefie nadgranicznej.

Art. 20.

Cofnięcie pozwolenia na broń następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 21.

1. Dopuszcza się zbywanie broni i amunicji do tej broni pomiędzy osobami posiadającymi pozwolenie na ten sam rodzaj broni.
2. Zbywający broń i amunicję do tej broni obowiązany jest niezwłocznie powiadomić pisemnie o tym fakcie właściwy organ Policji.

Art. 22.

1. Osoba, która utraciła uprawnienie do posiadania broni, jest obowiązana niezwłocznie zbyć broń i amunicję do tej broni.
2. Zbycie broni, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem przedsiębiorcy uprawnionego do obrotu bronią lub w sposób, o którym mowa w art. 21.
3. Jeżeli broń nie zostanie zbyta w terminie 30 dni, należy ją złożyć wraz z amunicją do depozytu właściwego organu Policji.

4. Złożenie broni i amunicji do depozytu nie stanowi przeszkody do ich zbycia w trybie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 23.

1. Z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, koszty związane z deponowaniem broni i amunicji ponosi Policja.
2. Osoba składająca broń i amunicję do depozytu, z wyjątkiem znalazcy broni i amunicji, oraz osoba, która weszła w posiadanie broni lub amunicji po osobie zmarłej, a także składająca broń i amunicję do depozytu w trybie, o którym mowa w art. 54, ponosi koszty związane z deponowaniem broni i amunicji.
3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, opłaty związane z deponowaniem broni i amunicji są pobierane po upływie roku od dnia złożenia broni i amunicji do depozytu.

Art. 24.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady deponowania broni i amunicji w depozycie Policji lub organu celnego, o którym mowa w art. 37 ust. 3, oraz stawki odpłatności za przechowywanie broni i amunicji w depozycie, z uwzględnieniem zapewnienia protokolarnego przyjęcia broni i amunicji do depozytu, prowadzenia ich ewidencji oraz utrzymywania ich w odpowiednim stanie technicznym.

Art. 25.

Posiadacz broni w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję.

Art. 26.

Osoba posiadająca pozwolenie na broń jest obowiązana w razie zmiany miejsca zamieszkania zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca zamieszkania, organ Policji właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania.

Art. 27.

1. Właściwe organy Policji, a w stosunku do żołnierzy zawodowych - właściwe organy wojskowe, są uprawnione do kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby oraz podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1.
2. Dane osobowe osób posiadających pozwolenie na broń oraz dane dotyczące podmiotów, o których mowa w art. 29, urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń oraz liczba posiadanych przez te osoby i podmioty egzemplarzy broni, rodzaj i cechy

- identyfikacyjne tej broni podlegają, z zastrzeżeniem ust. 3, wpisowi do rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji.
3. Dane osobowe żołnierzy zawodowych posiadających pozwolenie na broń, urzędowe informacje i opinie o tych osobach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń oraz liczba posiadanych przez te osoby egzemplarze broni, rodzaj i cechy identyfikacyjne tej broni podlegają wpisowi do rejestru prowadzonego przez właściwy organ wojskowy.
 4. Właściwy organ wojskowy, o którym mowa w ust. 3, przekazuje raz w roku, w terminie do 1 marca, Komendantowi Głównemu Policji informację o liczbie pozwoleń na broń wydanych w roku poprzednim, wraz z informacją o liczbie egzemplarzy i rodzajach broni, na które pozwolenia te zostały wydane.
 5. Polski Związek Łowiecki i zarządy stowarzyszeń strzeleckich są obowiązane do corocznego składania właściwym organom Policji aktualnych wykazów członków uprawiających łowiectwo lub strzelectwo z użyciem własnej broni oraz do powiadamiania tych organów o wykluczeniu wymienionych członków tych organizacji w terminie 30 dni od dnia wykluczenia.
 6. Wykaz, o którym mowa w ust. 5, obejmuje imię i nazwisko, numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) oraz adres zamieszkania.

Art. 28.

Broni odpowiadającej celom łowieckim i broni odpowiadającej celom sportowym oraz amunicji do takiej broni można użyczać osobom posiadającym pozwolenie na broń wydane w celach łowieckich lub sportowych.

Art. 29.

1. Pozwolenie na broń na okaziciela, zwane dalej „świadectwem broni”, może być wydane:
 - 1) przedsiębiorcom i jednostkom organizacyjnym, którzy na podstawie odrębnych przepisów powołali wewnętrzne służby ochrony, jeżeli broń jest niezbędna do wykonywania przez te służby zadań wynikających z planu ochrony,
 - 2) przedsiębiorcom, którzy uzyskali koncesje na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji,
 - 3) podmiotom prowadzącym strzelnicę,
 - 4) szkołom, organizacjom sportowym i łowieckim, stowarzyszeniom obronnym w celu szkolenia i realizacji ćwiczeń strzeleckich lub innym placówkom oświatowym oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony,
 - 5) podmiotom wykonującym zadania związane z realizacją filmów i innych przedsięwzięć artystycznych,
 - 6) urzędom, instytucjom, zakładom, przedsiębiorcom i innym podmiotom, których pracownikom broń jest niezbędna do ochrony osobistej w związku z

wykonywaniem przez nich obowiązków pracowniczych związanych ze szczególnym narażeniem na zamach przeciwko życiu lub zdrowiu.

- Świadectwo broni na broń szczególnie niebezpieczną może być wydane wyłącznie podmiotom, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, oraz organizatorom kursów, kształcącym w zawodzie pracownika ochrony.
- Podmioty, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu świadectwa broni mogą nabywać broń i amunicję na zasadach określonych w art. 12 ust. 3 i art. 14 albo najmować broń od Policji lub Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 30.

- Osoby fizyczne zatrudnione przez podmioty, o których mowa w art. 29 ust. 1, przy wykonywaniu zadań wymienionych w tym przepisie, z zachowaniem zasad określonych w art. 15 ust. 1-5 i art. 16 ust. 1, mogą zostać dopuszczone do posiadania broni w czasie wykonywania tych zadań.
- Dopuszczenie do posiadania broni następuje w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez właściwy organ Policji.
- Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą osób, które na podstawie odrębnych przepisów posiadają licencję pracownika ochrony fizycznej.
- Legalność posiadania broni przez osoby, o których mowa w ust. 1, oraz przez osoby posiadające licencję pracownika ochrony fizycznej potwierdza się w legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni.

Art. 31.

- Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory: legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni oraz świadectwa broni. Legitymacje i zaświadczenia powinny zawierać dane umożliwiające jednoznaczny identyfikację osoby oraz rodzaju broni.
- Minister Obrony Narodowej oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określają, w drodze rozporządzenia, organy wojskowe właściwe do wydawania pozwoleń na broń podległym im żołnierzom zawodowym i kontroli wykonywania obowiązków wynikających z przepisów ustawy przez osoby, które uzyskały pozwolenie na broń oraz do prowadzenia rejestru, o którym mowa w art. 27 ust. 3.

Art. 32.

- Broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych.
- Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej oraz ministrem właściwym do spraw kultury, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 i 2, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających dostęp do broni i amunicji osobom trzecim.

Art. 33.

1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych, może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na obszarze całego państwa lub na określonych obszarach, zakaz noszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony.
2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, dotyczy wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, z wyłączeniem osób posiadających broń na podstawie świadectwa broni wydanego podmiotom, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1, 2 i 6, oraz z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 39 ust. 1 i w art. 40.

Rozdział 3**Przewóz przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywóz z zagranicy i wywóz za granicę broni i amunicji oraz zasady posiadania broni i amunicji przez cudzoziemców****Art. 34.**

Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 35.

1. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 2, jest dopuszczalne przy zachowaniu niezbędnych środków bezpieczeństwa, pod warunkiem że broń i amunicja są zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.
2. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów jest zakazane.
3. Minister właściwy do spraw transportu oraz minister właściwy do spraw wewnętrznych określają, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przewożenia broni i amunicji środkami transportu publicznego, w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

Art. 36.

1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4.
2. Organy celne, a także jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest zobowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przejęcia do depozytu.

3. Dopuszcza się przesyłanie broni za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w ust. 1, pomiędzy przedsiębiorcami uprawnionymi na podstawie odrębnych przepisów do prowadzenia obrotu bronią lub do jej wytwarzania.
4. Dopuszcza się przesyłanie broni z zagranicy dla osób fizycznych posiadających pozwolenie na dany rodzaj broni za pośrednictwem podmiotów, o których mowa w ust. 1.
5. Minister właściwy do spraw łączności, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i warunki przesyłania broni w przypadkach, o których mowa w ust. 3 i 4, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających utratę broni oraz z uwzględnieniem poddania tej broni odprawie celnej.

Art. 37.

1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni i amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu właściwemu organowi Policji.
3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń i amunicję do depozytu właściwego organu celnego, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do właściwego organu Policji z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.
4. Koszty związane z deponowaniem broni i amunicji w trybie, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń i amunicję do depozytu.
5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgłoszenia oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 2. Zgłoszenie powinno zawierać dane, które pozwolą na jednoznaczną identyfikację osoby przywożącej broń i amunicję, a także jednoznaczną identyfikację tej broni i amunicji.

Art. 38.

Wywóz broni i amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody właściwego organu Policji.

Art. 39.

1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności w celach:
 - 1) ochrony osobistej,

- 2) łowieckich,
 - 3) sportowych,
 - 4) kolekcjonerskich,
 - 5) pamiątkowych.
2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, właściwy organ Policji wydaje terminowe pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej.
 3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych oraz minister właściwy do spraw zagranicznych określają, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki wydawania pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydane go cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem.

Art. 40.

Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 39 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 39 ust. 3.

Art. 41.

1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, wymagają uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.
2. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 14 dni.
4. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 39 ust. 1 i art. 40, nie spełniają warunków określonych w ust. 1 i 2, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 42.

1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom łowieckim, a także amunicję do niej

- w liczbie nie przekraczającej łącznie 100 sztuk, o ile broń i amunicja mają służyć do polowań organizowanych na podstawie odrębnych przepisów.
2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń odpowiadającą celom sportowym oraz amunicję do tej broni w ilościach określonych w zaproszeniu organizatorów imprez sportowych. Zaproszenia muszą być potwierdzone przez właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.
 3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.
 4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.
 5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.
 6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy organ Policji może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.
 7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 1-3 i 5, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.
 8. Przepisy ust. 1-7 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego zamieszkania za granicą.

Art. 43.

1. Cudzoziemcy niewymienieni w art. 39 ust. 1, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwy organ Policji, o którym mowa w ust. 2.
2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca komendant wojewódzki Policji wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.
3. Nabycie broni, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wyłącznie tych rodzajów broni, które, zgodnie z przepisami ustawy, mogą posiadać osoby fizyczne na podstawie pozwolenia na broń.
4. Zbывający broń cudzoziemcowi jest obowiązany niezwłocznie złożyć tę broń do depozytu komendanta wojewódzkiego Policji, który wydał cudzoziemcowi zaświadczenie uprawniające do nabycia broni.

5. Do wywozu za granicę nabytej przez cudzoziemca broni uprawnia zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2, z terminem ważności do 2 dni.
6. Wydanie cudzoziemcowi broni z depozytu policyjnego następuje wraz z wydaniem zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5.
7. W przypadku gdy broni nie wywieziono za granicę w terminie określonym w zaświadczeniu, broń podlega niezwłocznemu złożeniu do depozytu najbliższego organu Policji, a właściwy komendant wojewódzki Policji wydaje kolejne zaświadczenie.
8. Jeżeli cudzoziemiec nie spełnia warunków określonych w ustawie, broń podlega zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez cudzoziemca.
9. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia o fakcie wywozu przez cudzoziemca broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej komendanta wojewódzkiego Policji, o którym mowa w ust. 2.
10. Komendant wojewódzki Policji, o którym mowa w ust. 2, niezwłocznie zawiadamia o fakcie nabycia broni przez cudzoziemca oraz o jej wywozie za granicę urząd konsularny państwa, którego władze wydały temu cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1.

Art. 44.

Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, wzory zaświadczeń, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1, art. 41 ust. 1 i 3, art. 42 ust. 3 i 6 oraz art. 43 ust. 2. Zaświadczenia powinny zawierać opis przywożonej, przewożonej lub wywożonej broni i amunicji umożliwiające ich jednoznaczną identyfikację, a także dane, które wraz z dokumentem paszportowym lub innym dokumentem uprawniającym do przekroczenia granicy państwa pozwolą na ustalenie tożsamości ich posiadacza.

Rozdział 4

Strzelnice

Art. 45.

Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana w celach szkoleniowych i sportowych tylko na strzelnicach.

Art. 46.

1. Strzelnice powinny być zlokalizowane, zbudowane i zorganizowane w sposób nienaruszający wymogów związanych z ochroną środowiska oraz wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni ze stanowiska strzeleckiego w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy.
2. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa regulamin strzelnicy.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzorcowy regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic, uwzględniając warunki korzystania ze strzelnicy oraz sposób obchodzenia się z bronią i sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

Art. 47.

Dopuszczenie strzelnicy do użytkowania oraz zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza (prezydenta miasta).

Art. 48.

Minister właściwy do spraw ochrony środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące budowy i użytkowania strzelnic.

Art. 49.

Przepisów rozdziału nie stosuje się do strzelnic Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej oraz Służby Więziennej.

Rozdział 5

Przepisy karne

Art. 50.

Kto porzuca broń palną lub amunicję, która pozostaje w jego dyspozycji, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 51.

1. Kto zbywa osobie nieuprawnionej albo bez wymaganego pozwolenia posiada albo wyrabia broń pneumatyczną, miotacz gazu obezwładniającego lub narzędzie albo urządzenie, którego używanie może zagrażać życiu lub zdrowiu, podlega karze aresztu lub grzywny.
2. Tej samej karze podlega, kto:
 - 1) nie dopełnia obowiązku rejestracji broni albo obowiązku zdania broni i amunicji do depozytu,
 - 2) nie dopełnia obowiązku zawiadomienia Policji o utracie lub zbyciu innej osobie broni i amunicji do tej broni,
 - 3) posiadając pozwolenie na broń, nie dopełnia obowiązku pisemnego zawiadomienia właściwego organu Policji o zmianie miejsca zamieszkania w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca zamieszkania,

- 4) nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub substancji psychotropowych albo podobnie działającego środka,
 - 5) przywozi z zagranicy albo wywozi za granicę broń i amunicję lub przewozi broń i amunicję przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wymaganego zaświadczenia właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej lub bez zgody właściwego organu Policji, a także nie dopełnia obowiązku pisemnego zgłoszenia przywozu broni i amunicji przy przekraczaniu granicy,
 - 6) narusza zakaz przesyłania broni i amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek,
 - 7) przechowuje oraz nosi broń i amunicję w sposób umożliwiający dostęp do nich osób nieuprawnionych,
 - 8) przewozi broń lub amunicję środkami transportu publicznego nie spełniając warunku prawidłowego zabezpieczenia broni i amunicji,
 - 9) przewozi broń i amunicję w kabinie pasażerskiego statku powietrznego, nie będąc osobą do tego upoważnioną na podstawie odrębnych przepisów,
 - 10) nosi broń, naruszając ograniczenie lub wykluczenie możliwości jej noszenia określone przez właściwy organ Policji w pozwoleniu na broń albo nosi broń, naruszając zakaz jej noszenia wprowadzony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
 - 11) używa w celach szkoleniowych lub sportowych broni zdolnej do rażenia celów na odległość poza strzelnicami,
 - 12) narusza przepisy regulaminu określającego zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy.
3. Kto posiada broń, nie mając przy sobie legitymacji posiadacza broni albo legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, podlega karze grzywny.
4. W razie popełnienia wykroczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, można orzec przepadek broni i amunicji, chociażby przedmioty te nie stanowiły własności sprawcy.
5. Orzekanie w sprawach, o których mowa w ust. 1-4, następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 52.

Zachowują ważność pozwolenia na broń i legitymacje noszące nazwę „pozwolenie na broń”, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 53.

Do niezakończonych decyzją ostateczną postępowań w sprawach pozwoleń na broń stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 54.

Nie podlega karze, kto bez wymaganego pozwolenia posiada broń lub amunicję i w terminie do 90 dni od dnia wejścia w życie niniejszego przepisu dobrowolnie zawiadomi o tym fakcie Policję oraz złoży broń i amunicję do jej depozytu.

Art. 55.

Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554 i Nr 114, poz. 740), z wyjątkiem przepisów art. 3, art. 18, art. 19 i art. 24-26, a także przepisów art. 27, art. 28 i art. 32-35 w części dotyczącej materiałów wybuchowych.

Art. 56.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 9 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art. 54, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Przepisy pozostawione w mocy
(Dz.U. z 1999 r. Nr 53, poz. 549)

USTAWA
z dnia 31 stycznia 1961 r.

o broni, amunicji i materiałach wybuchowych

Rozdział III
Handel bronią oraz amunicją do niej przez przedsiębiorstwa
uspołecznione

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 1961 r. Nr 6, poz. 43, z 1974 r. Nr 22, poz. 131, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1990 r. Nr 76, poz. 451, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554, Nr 114, poz. 740, z 2001 r. Nr 67, poz. 679.

Art. 19.

1. Broń oraz amunicję do niej sprzedawać wolno tylko osobom posiadającym ważne pozwolenie na broń.
2. Ministrowie Handlu Wewnętrznego i Spraw Wewnętrznych określają w drodze rozporządzenia warunki sprzedaży broni oraz amunicji.

Rozdział V

Materiały wybuchowe

Art. 24.

1. Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych dla celów przemysłowych oraz eksploatacji rolnej i leśnej może nastąpić tylko na podstawie pozwolenia:
 - 1) ministra (kierownika urzędu centralnego), któremu podlega zakład gospodarki uspołecznionej,
 - 2) kierownika organu administracyjnego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) wyznaczonego przez to prezydium - w stosunku do pozostałych zakładów położonych na terenie jej działania.
2. Uprawnienia do wydawania pozwoleń, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być przekazane kierownikom jednostek organizacyjnych, w stosunku do zakładów, nad którymi sprawują bezpośredni nadzór.
3. Pozwolenie (ust. 1 i 2) wydaje się na nazwisko kierownika zakładu (głównego inżyniera, kierownika robót) lub osób uprawnionych do ich zastępowania.
4. Osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską lub sportową mogą na podstawie tego pozwolenia nabywać proch strzelniczy na warunkach określonych w

drodze rozporządzenia przez Ministra Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

5. Poza przypadkami objętymi ust. 1, 2 i 4 nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych jest zakazane. Jedynie w przypadkach zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie wojewódzka komenda Milicji Obywatelskiej (równorzędna) może zezwolić na nabycie i użycie materiałów wybuchowych na warunkach określonych w pozwoleniu.

Art. 25.

1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) określają, każdy w swoim zakresie działania, w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych warunki przeładunku, przechowywania i używania materiałów wybuchowych przez zakłady im podległe lub przez nich nadzorowane.
2. Prezesi zarządów głównych właściwych central spółdzielni uregulują, każdy w swoim zakresie działania, w uzgodnieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych sprawy, o których mowa w ust. 1 co do materiałów wybuchowych nabywanych przez zakłady nadzorowane przez centrale spółdzielni.
4. Przesyłanie materiałów wybuchowych pocztą jest zakazane.
5. Ministrowie nadzorujący produkcję artykułów wyrabianych przy użyciu materiałów wybuchowych oraz Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości określają w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Handlu Wewnętrznego warunki magazynowania, przeładunku oraz sposób obchodzenia się z tymi artykułami.

Art. 26.

1. Organy Milicji Obywatelskiej uprawnione są do kontrolowania przewozu materiałów wybuchowych pod względem zachowania środków bezpieczeństwa oraz do kontrolowania składów materiałów wybuchowych co do zgodności przechowywanych w nich materiałów wybuchowych z prowadzoną ewidencją tych materiałów.
2. O spostrzeżonych uchybieniach organy Milicji Obywatelskiej powinny niezwłocznie zawiadamiać nadrzędny organ dysponenta kontrolowanych materiałów wybuchowych.
3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą materiałów wybuchowych, będących w dyspozycji wojska, w tym również wojska państwa obcego przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy międzynarodowej, której Rzeczpospolita Polska jest stroną.

Rozdział VI Przepisy karne

Art. 27.

1. Kto bezprawnie wyrabia, posiada lub pozbywa wiatrówkę lub inną broń sportową, działającą na zasadzie sprężanego powietrza

- podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 4.500 zł.
- 2. Tej samej karze podlega, kto wykracza przeciw przepisom art. 4 ust. 2, art. 10, art. 13, art. 15 ust. 1, art. 21 i art. 25 ust. 4 oraz przepisom wydanym na podstawie art. 32.
- 3. W sprawach o wykroczenia wymienione w ust. 1 i 2 można ponadto orzec przepadek broni, amunicji lub materiałów wybuchowych.
- 4. Orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym, przy czym kolegia karno-administracyjne mogą orzekać karę aresztu.

Art. 28.

1. Kto bezprawnie pozbywa broń palną lub amunicję do takiej broni albo materiały wybuchowe lub przyrządy wybuchowe
 - podlega karze pozbawienia wolności do lat 3 .
2. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 albo skazania lub uwolnienia od kary za przestępstwo określone w art. 4 dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz.U. Nr 30, poz. 192 z późniejszymi zmianami) broń palna, amunicja, materiały wybuchowe lub przyrządy wybuchowe podlegają przypadkowi.

Rozdział VII

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 32.

Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej może w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepisy niniejszej ustawy w całości lub w części na poszczególne rodzaje broni białej, jak również przedmioty i narzędzia oraz istotne składniki materiałów wybuchowych, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu publicznemu.

Art. 33.

Przepisy niniejszej ustawy nie mają zastosowania do wywozu, przywozu oraz przewozu przez terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej broni, amunicji i materiałów wybuchowych w celach handlowych lub przemysłowych przez uprawnione do tego przedsiębiorstwa lub instytucje.

Art. 34.

Urzędy celne, kolejowe i pocztowe oraz ich organy obowiązane są zatrzymać każdą przesyłkę zawierającą broń, amunicję lub materiały wybuchowe, przesłaną niezgodnie z przepisami niniejszej ustawy, zawiadamiając o tym najbliższy organ Milicji Obywatelskiej.

Art. 35.

Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają przepisów szczególnych o nabywaniu, przechowywaniu i używaniu materiałów wybuchowych w zakładach górniczych oraz przepisów prawa celnego.